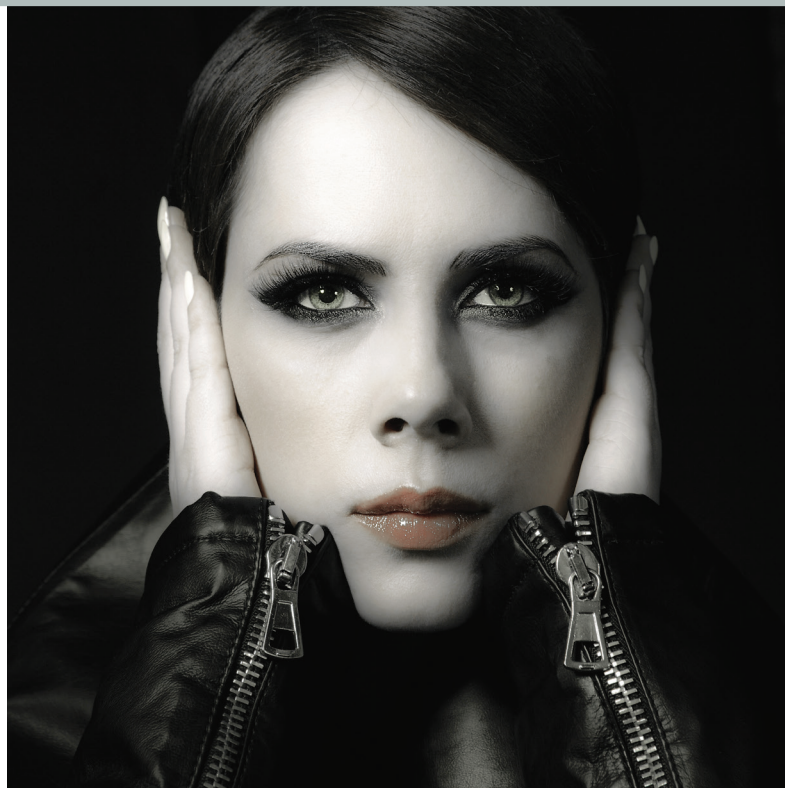

Alegerea SOPHIEI

Cum poți descrie, într-un singur cuvânt, o artistă cu o identitate stilistică originală, care și-a propus să promoveze în toată lumea măiestria meșteșugarilor români? După ce o cunoști pe viu pe *Sophia Cicioc*, răspunsul devine nespus de simplu: româncă. Restul sunt doar detalii.

de *Diana-Florina Cosmin*

Cu șapte ani în urmă, urmăream un videoclip cu o fată frumoasă, îmbrăcată într-o rochie neagră drapată, care cânta „*My love is not ordinary...*”; acompaniată de o orchestră, în decorul aproape cinematografic al unei săli de marmură. Recunosc, am fost convinsă atunci că nu are cum să fie româncă, din motive prea puțin legate de patriotism, ci mai curând de mersul vremurilor. Imaginea era cu totul diferită de tot ceea ce exista pe piața muzicală autohtonă la acel moment, pronunția cuvintelor în engleză era perfectă, iar discreția elegantă a imaginii – de la mânușile de dantelă la pălăria cu voaletă – mă ducea cu gândul la un artist deja consacrat, care nu-și dorește să șocheze sau să scandalizeze în vreun fel. Doar să fie lăsat să fie.

Am descoperit cu surprindere și încântare că da, Sophia e totuși româncă și, odată cu această mică revelație, muzica și sensibilitatea versurilor ei mi s-au întipărit în minte. Chiar dacă de atunci înapoi am auzit-o la televizor și la radio mai rar decât mi-aș fi dorit, imaginea ei unică și tușele stilistice originale și asumate pe care le afișa la evenimente m-au făcut s-o îndrăgesc în continuare.

Știu că un artist poate întrupa un anumit personaj preț de un videoclip, de o campanie sau de un capriciu temporar, însă nu pentru totdeauna și nu cu asumarea relaxată pe care o are Sophia la fiecare apariție, indiferent dacă poartă drapaje până-n pământ, pălării extravagante sau creații minimaliste Rick Owens. Așa m-am convins, în timp, că fata din

„My Love” nu era un personaj trecător sau o imagine creată special pentru un videoclip. Era Sophia însăși.

Abia zilele trecute am cunoscut-o în carne și oase și, după șapte ani, mi-am reiterat concluzia că da, Sophia e româncă. Mai româncă decât mulți dintre noi, cu acel gen de mândrie neaoșă, autentică și sinceră, care nu se aprinde subit din mode și trenduri trecătoare, ci mocnește în permanență într-un loc mult mai profund, al sufletului.

Vine din Roznov, un orașel dintre Piatra Neamț și Bacău, și – chiar dacă are o imagine suficient de cosmopolită pentru a putea fi asimilată drept „cetățean al lumii” în orice colț al Globului – nu se simte nicăieri mai bine decât acasă, cu ai ei. Îmi povestește că mama ei n-a putut să vină în vizită timp de două săptămâni, pentru că a avut de pregătit dulcelețurile și murăturile pentru iarnă, iar în acest răstimp dorul devenise deja insuportabil. O spune cu dragoste, ca pe cel mai firesc lucru din lume, ceea ce și este. Tot din firescul lucrurilor pe care le iubește și în spiritul cărora a fost crescută de mică a lansat, de curând, un brand vestimentar care îi poartă numele (și vârsta) și care vorbește despre România. România ei, care începe la marginea drumului spre casă, dincolo de indicatorul pe care scrie „Roznov”. „Acolo mi se deschide carcasa sufletului”, zâmbește ea. „Acasă”.

De acasă se inspiră și prima colecție „Sophia 33”, care reunește o serie de creații atemporale având ca punct de pornire folclorul autohton. Mijlocul de expresie este

un material cald, proaspăt și tradițional, pe care Sophia îl consideră cel mai versatil din lume: lâna. Lână de la stânilor de lângă Sibiu și din Moldova, selectată cu atenție, apoi vopsită manual și împletită de mână după tehnici învățate din străbuni.

Pentru că multe dintre ele aproape că s-au pierdut odată cu meșteșugarii care n-au mai avut cui să le dea mai departe, Sophia a căutat în anticariate și pe internet cărți de împletitură veche, din anii '60-'70. Împletituri grele și migăloase, cu personalitate, la care se muncește mult, dar care nu seamănă sub nicio formă cu modelele clasice, executate la mașină.

De când s-a decis să creeze colecția, lucrurile s-au așezat lin, în firescul care îi este atât de familiar, inclusiv întâlnirile ce-i par acum aproape predestinate. Spre exemplu, pe una dintre cele șase doamne din toată țara care împletesc creațiile „Sophia 33” a cunoscut-o în fața mănăstirii din Gura Humorului, în timp ce întreba, din om în om, dacă nu cunoaște cineva vreun artizan popular care să se priceapă la un asemenea lucru de mână. „Aveam un model de împletitură la mine și am întrebat la o tarabă care vindea diferite obiecte, chiar în fața mănăstirii”, își amintește ea. Așa a găsit-o pe „doamna Silvia”, care trecea pe acolo chiar în acel moment, la timp să audă întrebarea Sophiei.

În contexte similare s-au strâns în jurul ei toți cei care lucrează acum la „Sophia 33”, într-un soi de magnetism aparte. Fiecare piesă din colecție este împletită într-un interval de

20 până la 30 de zile, iar nasturii sunt făcuți tot manual – din lemn reciclat – de către un prieten bun care lucrează o zi la fiecare bucată. Cât despre procesul de finisare, acesta aparține Sophiei, care preia fiecare produs și elimină cu penseta orice impurități și urme pe care le poate avea lâna, absolut normale având în vedere faptul că nu este procesată chimic. „Totul trebuie să arate perfect”, zâmbește ea. „La puloverul cel mai lung, cu glugă, poate să dureze și cinci zile să fac treaba asta”.

Pare multă muncă și mult timp consumat, însă autenticitatea și pasiunea ei au început să dea roade: „Sophia 33” se vinde deja pe *molecule-f.com* și în magazinul „Entrance”, dar și pe platforma internațională *farfetch.com*. Și, dacă la început se temea puțin de modul în care va fi percepută ideea de lâna neprocesată și de lucru exclusiv de mână, primele comenzi de pe *farfetch.com* au pus în mișcare încă o roțiță în mecanismul concidențelor, întorcând un feedback peste așteptări. „Mi-a crescut inima când mi-au spus că tocmai textura și mirosul de lâna naturală li s-au părut autentice și deosebite”, recunoaște ea.

Sophiei îi place cine este și emană liniștea specială a omului care nu vrea să dovedească ceva pentru a-și testa valoarea, ci pentru că nu poate răbda să nu împărtășească lucruri care înseamnă atât de mult pentru ea. Ține de la bun început să-mi spună că nu se consideră designer, ci doar un om creativ, cu o aplecare spre geometria formelor, căruia se întâmplă să-i vină idei frumoase și să se lupte apoi să le pună în practică. La unul dintre modele, spre

exemplu, și-a dorit o glugă făcută din cinci părți suprapuse, fiecare sub forma unui trapez, și nu s-a lăsat până nu i-a ieșit rezultatul dorit.

Are o relație specială cu meșteșugarii pe care i-a găsit și vorbește cu sinceră îngrijorare despre moartea iminentă a artizanatului românesc, în fața căreia nimeni nu pare să-și dorească să ia măsuri. Îmi povestește cum, cu o seară înainte, a văzut un reportaj despre ultimul fierar din Maramureș, un bunic de 80 de ani care-și dorea din răspuțeri să găsească un ucenic pentru a-și transmite mai departe meșteșugul muribund. „Prima școală de meșteșugari a fost creată la noi de Regina Maria”, îmi spune ea, cu tristețe. „Acum nu mai există interes pentru așa ceva”. Acesta a fost dintotdeauna paradoxul nostru, al românilor: cei care vin din afară reușesc să vadă de la depărtare lucruri pe care noi nu reușim să le vedem de la o aruncătură de băț.

Sophia nu vrea să schimbe lumea cu brandul ei, dar știe că vrea să schimbe ceva, fiindcă imaginea României nu este decât o sumă de inițiative și de visuri individuale. Nu se grăbește, nu se agită, însă așteaptă ca munca ei să dea roade. Tot ca fata de odinioară, din acel videoclip care a impus-o pentru totdeauna în mințile noastre, știe că, uneori, pentru lucrurile care contează trebuie să aștepti momentul potrivit. Un moment care poate fi uneori altul decât cel pe care îl așteptai, dar care nu are cum să nu vină. Nu atunci când ți-ai pus tot sufletul și toate așteptările în el: „*I'll wait for you from dusk till dawn / I'll wait for you until the day you come home*”. □